

AZ ÚRHATNÁM POLGÁRBAN JÁTSZIK KOSZTOLÁNYI JÓZSEF, AZ SZTE TTIK DOCENSE

„A színházhoz racionalitással kell közelíteni, pont, mint a matematikához”

Az SZTE Természettudományi és Informatikai Karának docense, Kosztolányi József már kiskora óta a színház szerelmese – csütörtöktől Molière darabjában, az Úrhatnám polgárban látható a REÖK Szabadtéri Színpadán, ahol Cléonté inasát alakítja.

SZEGED
TÓTH ANETT

Kosztolányi Józsefet régóta vonzza a színészek világa. Már az óvodában szerepelt az Egyszer egy királyfiban. Azóta nincs megállás, igaz, nem ez a kenyérkereső szakmája.

– Életem első színházi élménye egy Jevgenyij Svarc-darab, Az elvarázsolt testvérek. Egyetemistaként is játszhattam. Óvoda óta színészkedem, viszont jól ment, és szerettem is a matekot – meséli az SZTE TTIK docense. – Az érettségi tájéka egyértelművé vált, hogy azzal akarok foglalkozni. Persze akadt pár álmatlan éjszakám, mikor a színészetten merengtem, mégis erősebb volt az a gondolat, hogy matematikatanár akarok lenni.

Sikerült, az egyetem előtt tanított a Radnótiban, és feladatgyűjteményt is kiadott. Amatőr színészként bátran von párhuzamot a matematika és a színház között. Cáfolja a sztereotípiát, miszerint semmi közös nincs a kettőben.

– Nagyon közel áll egymás-

hoz a színház és a matek. Utóbbiban vannak nagy részek, ahol tisztázni kell, mire megy ki a játék. A színházban ugyanígy, minden előadásnak van mondanivalója, ami racionálisan fogalmazódik meg. Ezután jönnek az apró dolgok, a mozdulatok, az emóciók. A matek esetében a segédletek, bizonyítások. Tehát a színházhoz valamiféle megfelelési vágy által vezérelt racionalitással kell közelíteni, pont, mint a matematikához.

Kosztolányi József úgy véli,

Kosztolányi József napközben az egyetemen tanít, konferenciákra jár, estként pedig néha színészként a szegedi deszkákon áll. FOTÓ: KUKLIS ISTVÁN

abból is látszik, hogy nem hivatásos színész, hogy szereti az izzadságszagú próbákat, ahogy ő fogalmazott.

– A matekban is szöszölni kell a dolgokkal, az apróságok pedig idővel összeállnak egy mozaikká – teszi hozzá. A számtan és a színház megszerettetését is egy kalap alá veszi Kosztolányi József, aki szerint a legfontosabb, hogy mindkettőt közösen művelik. A matekot a tanár és a diákok, a színháznál pedig a szereplők és a közönség.

– Úgy lehet hitelesen tanítani, ha magunk is szeretjük a tárgyat. Jól kell feltenni a kérdéseket, hiszen a kamaszok kíváncsisága is felkelthető,

Óvoda óta színészkedem, viszont jól ment, és szerettem is a matekot.

Kosztolányi József

ha ügyesen cserkesszük be. Nem ígét hirdet a tanár, hanem közösen gondolkodik a diákokkal.

Felmerülhet a kérdés: hogyan összeegyeztethető a tanári pálya a színészkedéssel. Kosztolányi József szerint nem nehéz, mivel nappal tanár, este színész. Viccesen úgy fogalmazott: – Az, hogy nem hivatásos színészként színházat csinállok, azt jelenti, nincs szükségem pszichológusra, és emiatt jobban is tanítok. A színész is átad valamit, és a tanár is.

Az Úrhatnám polgár előtt, korábban is játszott már Molière-darabban: A képzelt beteg radnóti diákjaival, a Tartuffe-öt már rendes társulattal.

– Nagyon élvezem ezt a darabot. Igaz, itt-ott magamra szedtem valamit, de bizonyos technikai dolgoknak nem vagyok birtokában. A színészek viszont igen, így tanulhatok tőlük.